

mijmering

kringloop

De witte kast waar jij zo blij mee was ging als eerste. De twee mannen van de kringloopwinkel zetten 'm behendig op het steekwagentje. Hij brak de kamer, zei je, gaf haar een vóór en een achter. Twee geplakte handdoekhaakjes en een ontvelde bovenhoek verraadden dat ie niet nieuw was.

Ook de bank waarop je altijd zat was niet nieuw, net zo min als je tv, je bed, je koelkast en de inhoud van je keukenkastjes. Om nieuw gaf je niet. 't Is toch nog goed', was jouw verweer, als iemand een grapje maakte over de ouwe troep in je huis, dat comfortabele huis – met deuren waar je met je rolstoel gemakkelijk doorheen kon, met de adembenemende restgeur (lees nestgeur) van Gauloise sigaretten en de kapotte wc-bril die net niet in je billen prikte - dat de afgelopen twee jaar je thuis is geweest. Ik was het wel met je eens. Ik hou van mooie dingen, van strak en schoon en nieuw als het kan, maar vermoed dat ik ook tevreden zou zijn met een veredeld sinaasappelkistje en een lamp op de juiste plaats. Ook in mijn ouwe auto kan de kachel aan.

Een mens slaapt wat bij elkaar in z'n leven, jij voorop. Aan opruimen deed je niet. Dát was ooit van die, je wist niet waarvoor je dít nog eens nodig zou hebben. In vroeger dagen heb ik je kamer regelmatig opgeruimd. Toen ik jou eens bij het zien van de herwonnen ruimte een oud en stoffig vloerkleed uit een koffer zag opdiepen wilde ik 'nee hè' roepen, maar jij zei blij 'hoera, kan ik dat ook weer eens kwijt!'

Toen alles leeg was en iedereen weg, stond ik nog even op de plek waar de bank stond, bekeek ik de wereld nog één keer vanuit jouw perspectief. Vriendelijke puntdaken wonnen het van het grijze platte dak.

Toen de buitendeur achter me dichtviel knipoogde de zon door het wolkendek.

De eeuwige kringloopwinkel doet nu vast goede zaken!